

Parter har jo ikke ratificeret alle disse Konventioner, her er Tale om. Nej, det er rigtigt nok. Men hvad de vedtog i 1919 ved Versailles-Traktaten, det staar fast, Ordene er klare nok, og Aanden er ogsaa klar nok. Det var Meningen, at der skulde indledes et nyt Afsnit paa den internationale Arbejderlovgivnings og Socialpolitikks Omraade. I Overensstemmelse dermed optraadte jo ogsaa Regeringernes delegerede i Washington i 1919, til Dels endnu i Genua i 1920 og i Genève i 1921, og ogsaa, som det ærede Medlem Hr. Dahlgaard sagde, Arbejdsgivernes Repræsentanter. Der gik den Gang efter Verdenskrigens Afslutning en Stemningsbølge over Verden for et stærkt Fremstød paa den socialpolitiske Lovgivnings Omraade. Senere er der indtraadt et Tilbageslag. Dette reaktionære Tilbageslag beklager vi fra vor Side, og vi vil gøre vort — det kan ikke være saa forfærdelig meget i et lille Land som vort — for at dæmme op for dette Tilbageslag.

Det ærede Medlem Hr. Hendriksen sagde, at der var ingen Sammenligning mellem det militære og det sociale Forhold. Hans Parti mener, at Danmark er forpligtet militært som Medlem af Folkenes Forbund, men behøver ikke at være det her, hvor der er Tale om socialpolitiske Fremskridt. Jeg har ved Forelæggelsen sagt, og jeg gentager det her — jeg synes, det er ubestrideligt —, at de, der saa stærkt hævder, at vi som Medlem af Folkeforbundet er i mange Henseender forpligtede, hvor det drejer sig om militære Spørgsmaal, kommer i Modstrid med sig selv, naar de, saa snart der er Tale om socialpolitiske Foranstaltninger, siger, at vi har aldeles ingen Pligt, Regeringen har maaske en Pligt — og den søger man at komme bort fra — til at forelægge Lovforslagene, men Rigsdagen har aldeles ingen Pligt til at gennemføre dem. Den nuværende Regering hævder, at paa det militære Omraade kan vi ikke konkurrere, der er vi magtesløse, der er intet at stille op for os, det ved alle fornuftige Mennesker, ogsaa i Udlandet. Men det sociale Omraade, der er et Omraade, hvor Danmark med Ære kan gaa i Spidsen, med Ære kan følge med, og hvor det har den største Betydning, om vi i saa vid Udstrækning som muligt gør vor Pligt. Det vil nede i det internationale Arbejdsbureau i Genève og paa internationale Konferencer have Betydning, hver eneste Gang en Stat, den være mindre eller større, ratificerer en af disse Konventioner. Det vil yde Bidrag til, at de vinder frem ogsaa i de Lande, hvor de desværre endnu ikke er blevet ratificeret.

Efter de Udtalelser, der er faldet fra Ordførerne for Socialdemokratiet og for det radikale Venstre, er der jo Haab om en frugtbar Udvalgsbehandling i alt Fald i dette høje Ting, og jeg skal under denne Udvalgsbehandling staa til Tjeneste fra Socialministeriets Side med alle Oplysninger, der maatte udkræves.

Kragh: Jeg kan ganske slutte mig til de Udtalelser, som mit Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Rudfeld, har fremsat angaaende de Lovforslag, som her behandles. Naar jeg har bedt om Ordet, er det i Anledning af nogle Bemærkninger, det ærede Medlem Hr. Dahlgaard fremsatte i Forbindelse med Forslaget om Ratifikation af Konventionen angaaende tvungent Lægetilsyn med Børn og unge Mennesker, som er beskæftiget om Bord i Skibe. Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard mente, at den tidligere Regering havde forsømt sin Pligt overfor Arbejdsbureauet i Genève i Overensstemmelse med Fredstraktatens Artikel 405, naar der ikke paa et tidligere Tidspunkt af Regeringen var fremsat et Forslag til Lov om Ratifikation af den omtalte Konvention.

I den Anledning vil jeg gerne, i Overensstemmelse ogsaa med hvad det ærede Medlem Hr. Rudfeld har udtalt, sige, at som Medlem af Folkeforbundet er vi jo Deltagere i det internationale sociale Arbejde, der grupperer sig om Arbejdsbureauet i Genève, og vi skal naturligvis med redelig Vilie til at bringe det mest mulige ud deraf deltagende i dette Arbejde. Men jeg beder erindret, at i Fredstraktatens Artikel 405 er der ikke udtalt noget som helst angaaende Staternes reale Forpligtelse overfor Konventionsudkast og Henstillinger, men udtrykkelig kun sagt noget om den formelle Forpligtelse, Medlemmer af Folkeforbundet har overfor saadanne Forslag; og de Forpligtelser, der i Artikel 405 er Tale om, vil jeg hævde, at den tidligere Regering fuldt har opfyldt, idet disse Forpligtelser ikke paa nogen Maade tvinger Regeringen til at tage Stilling til de Forslag, de Henstillinger, de Konventionsudkast, som kommer fra de aarlige Konferencer, men kun paalægger Regeringen en Pligt til at forelægge dem for Folkerepræsentationen inden Forløbet af et Aar, under særlige Omstændigheder kan dette Tidsrum udstrækkes til 18 Maaneder. Derudover strækker Forpligtelsen sig ikke. (*Dahlgaard:* De har jo ikke forelagt dem!). Det ærede Medlem skal give sig Tid, saa faar han fornøden Oplysning ogsaa i saa Henseende.

Nu har der været Tvivl om Omfanget